

er Tale om, og det forekommer mig da, at den høitærede Minister bestred deres bindende Karakter og gik videre i den Retning, end det vist egentlig er hans Mening. Det kan ikke negtes, at disse Poster, hvoraf enkelte foreslaas nedsatte, ere for endel kalkulatoriske; f. Ex. saadanne Poster som Udgiften til Brandsejler, til Belysning m. m. ere kalkulatoriske — jeg skal nu ikke gaa ind paa de enkelte Poster og undersøge, hvilke Poster der ere kalkulatoriske, og hvilke der ikke ere det; men jeg tror dog, at den høitærede Minister gik for vidt, naar han troede, at samtlige Udgiftsposter maatte betragtes som kalkulatoriske, og at Overskriftelser kunde være nødvendige. En saadan Overskriftelses Nødvendighed har jeg ikke bestridt. Saavel paa dette Budget som paa andre kan der indtræffe Tilfælde, som gjøre Overskriftelse nødvendig. Den høitærede Minister mente, at, naar der viste sig Nødvendighed derfor iaar, behøvedes der ingen Bevilling paa Tillægsbevillingslov, det var en ren Statsrevisorsag; men jeg tror ikke, at Thinget vil anerkjende Ministerens Berettigelse dertil, og jeg vil paa Udvalgets Begne nedlægge Forvaring mod at gaa ind paa denne Betragtning. Til det ærede Medlem, som nærmest slutter sig til den høitærede Ministers Betragtning, og til de Herrer, som have talt fra den anden Side her i Salen, vil jeg kun sige, at, hvis man her i Thinget gik ind paa det ærede Medlems Betragtning, at der kan udgives til Theatret betydelig Mere, end man kan beregne, at Theatret vil indbringe, saa maa man ogsaa være fuldstændig paa det Rene med, at saa har Folkethinget helt opgivet det Standpunkt, det hidtil har indtaget med Hensyn til Theaterbudgettet — det maa staa klart for En. Det ærede Medlem betragter det som vor Pligt ikke at tage for smaalige Hensyn til Udgiften og ikke at holde for strengt paa Posternes ikke-kalkulatoriske Karakter. Det ærede Medlem vilde navnlig hævde, at f. Ex. Udgiftsposten til Forfatterhonorar er fuldstændig kalkulatorisk, det maa overlades til Ministeren at betale, hvad han maatte anse for rigtig. Men det er Noget, jeg ikke kan erkjende, og navnlig kan jeg ikke erkjende for rigtig den Bemærkning, som Ministeren gjorde, at saa vilde man komme til at diskutere, om det havde været rigtig at give Honorar for det og det Stykke. Det gjælder om enhver Overskriftelse, som søges hjemlet paa en Tillægsbevilling, at man maa diskutere om, hvorvidt Foranstaltningen er rigtig eller ikke. Jeg ser ikke Faren ved, om Thinget har Ret til ogsaa paa dette Punkt at undersøge, hvorvidt Bevillingen er overskreden med Hette eller ikke. Indenfor den lovhjemlede Bevilling har Thinget ingen Ret til at kritisere; men naar der er Tale om Overskriftelser, saa er der nye Forhandlinger, saa bliver Spørgsmaalet Realitet atter taget under Overveielse, og det er paa ingen Maade noget Indgreb i Administrationens Ret. Hvis man ser saadanne Overskriftelser stadig vende

tilbage, kan en saadan Ulempe mulig hindres derved, at man bliver enig om større Bevil-
ling, men hvis ikke, er Stillingen den samme, og man maa atter diskutere Sagens Realitet. Men jeg vil sige — for at vende tilbage til det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) — at hele den Betragtning, han gjør gjældende, vil upaatvovelig føre til, at Theatrets Underbalance aarlig bliver større; thi er man først bleven enig om, at det er rigtigt at opgive den strenge For-
bring om Balance paa Budgettet — og saaledes forstod jeg det ærede Medlem, idet han erklærede, at han vilde stemme mod de af Flertallet fremsatte Endringer og altsaa bevilge et Budget, som iaar giver Underbalance for Theatret — er man altsaa gaet ind paa dette, veed man med sig selv, at Konsekvensen vil blive, at denne Underbalance bestandig vil øge; thi holder ikke Folkethinget paa, at der ikke bør være Underbalance, men at Theatret skal bære sig selv gennem sin Indtægt, kan det ærede Medlem være sikker paa, at der ingen Andre er i Verden, som vil holde derpaa, og naar ingen Mennesker holde paa Balancen, tror jeg, at den lige saalidt vil blive holdt i det offentlige som i det private Liv; naar Alverden er enig om at lade være at bryde sig om at komme ud af det med sin Indtægt, lykkes det til Slutning at komme under sin Indtægt. Men om Folkethinget vil gaa den Vej, vil jeg henstille. Jeg staa paa Flertallets Standpunkt, paa det Standpunkt, som Folkethinget gennem tidligere Afstemninger og i tidligere Udtalelser paa Finansloven gjentagne Gange har hævdet, nemlig at vi maa forlange, at Theatret bærer sig selv. Derfor altsaa det ærede Medlem fra Langeland og hans Meningsfæller ved deres Afstemning slutte sig til det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) nærmest er Ordfører, saa vil det kunne lykkes dem at tilveiebringe et saadant Theaterbudget som det, det ærede Medlem fra Langeland ønsker, men saa vil Folkethinget dermed have godkjendt, at Theatret ikke kan bære sig selv mere, og saa er dets tidligere Standpunkt opgivet. Jeg ønsker, at de Herrer maa vide, hvad det er, de gjøre, inden de gjøre det. Derfor det derimod kun er det ærede Medlem fra Langeland, som vil stemme med den Gruppe, som følger Mindretallets Ordfører, saa er det jo kun en smul Demonstration i Ideens Interesse, som det ærede Medlem gjør, men saa er der ingen Fare derved.

Jeg kommer endelig til de Bemærkninger, som ere fremsatte med Hensyn til Konto VI. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgrebs (Berg) begyndte med en Talberegning, vedrørende denne Konto, og han meddelte da, at Bevillingen ifjor var 51,200 Kr. Det ærede Medlem kom til denne Sum paa en høist aparte Maade. Han sagde nemlig, at der ifjor var bevilget